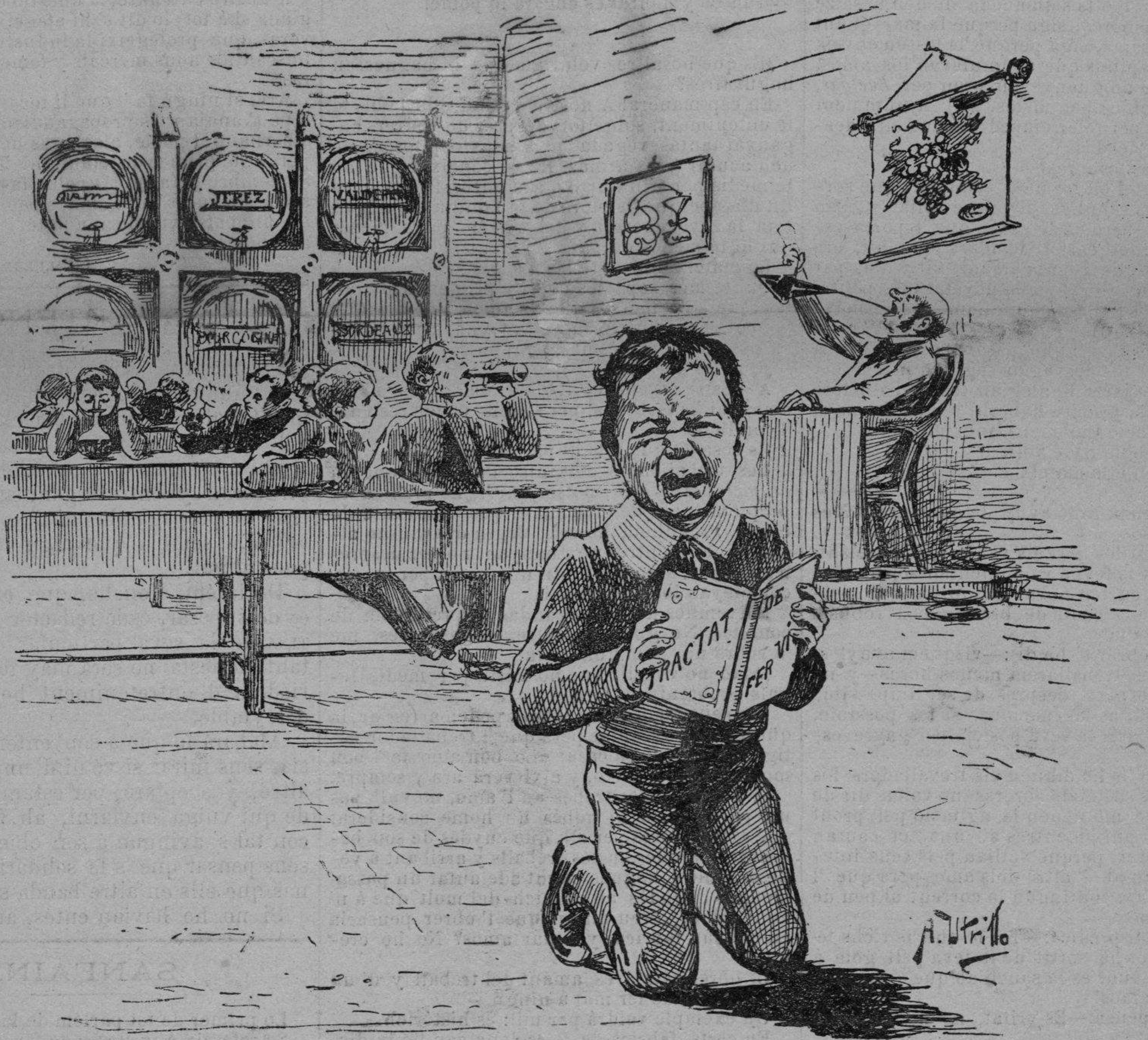

SETMANARI POPULAR
Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A
 Número sol 5 céntims. Preu de suscripció: 3 pessetas al any.

ESCOLA DE TAST

Article 1.er. del Reglament: Serán rigurosament castigats tots los ayguaders!

LA QÜESTIÓ OBRERA

Jerez avuy, demà 'l primer de Maig; aquets son los dos caps sobre que gira la qüestio... pavorosa pels que tenen quartos.

Comensém per declarar que no 'n tenim d'altres, que 'ls quatrè que te tot home ben plantat.

Aquesta declaració es á favor de nostra imparcialitat en la materia.

No som dels que diuen:—estém abocats á un cataclisme!—ni dels que responen:—no hi ha per els bous flachs no topan!

Ni doném la rahó als amos, ni doném la culpa als mossos: pensém que la rahó «entre todos »la mataron y ella sola se murió.»

Nos explicarém per si volen escoltarnos; dirém lo que bonament nos sembla, sense por de ofendre a uns ni á altres, proposarém lo remey que á nostre parer convindria, y havent acabat nos anirém á jóch com qui ja ha fet la tasca.

No hi ha dupte que lo que fa semblar á molts que 'ls treballadors no tenen rahó es que van comensar á queixarse massa aviat y sense motiu.

Ans de tirar endavant, hem de dir que trac-tém dels trevalladors de fábbrica, perque encara que la qüestió no sols á n'ells afecta, no obstant, com sembla que se 'ls haja encomanat lo neguit de las máquinas, son els promovadors de tota la saragata.

Deyam, donchs, que havían comensat aviat y ab poch ó gens de motín, y en efecte: cap allá 'l 54 guanyavan molts setmanada de deu á setze duros y ja alashores, siga perque la mar quant més te més brama, siga perque 'ls fessen enveja los grossos capitals que acumulavan los amos, lo cert es que no guanyavan prou per *huelgas*, ni la gent pacífica per sustos, ni l' Ajuntament de Barcelona per refer empedrats que ells desfeyan per barricadas.

¿Qué volían alashoras?

Un gros cartel en forma d' estandart que sortia en totas las rebullas, deya que volían «¡¡¡Pan y Trabajo!!!»; pero es de saber que 'l porta-estandart de aquell cartel, bandera de motí, era un geperudet que 'l tenia amanit nit y día, per treurel tan punt hi havia la novetat més petita.

Portavan los polissons un home? 's formava un grupo? ja sortia el «¡¡¡Pan y Trabajo!!!» y la gent, que no sabia 'l que pasava, comensava á tancar portas, los desvagats seguían la corrúa, á hora de menjar s' hi afegían los treballadors de las fábbricas, y sense haberhi res, se formava una manifestació imponent, inexplicable.

Així es lo poble ¿Qué volían?

Ni ho sabían ells mateixos.

Pero ¿no tenen rahó avuy de queixarse? Més que alashoras.

No solament los jornals van escursantselshi; no solsament la feyna va aumentantselshi sino que cada día surten novas máquinas que deixan desvagats á cents de brassos ben robusts ¡qué es una pena!

Per aixó l' obrer s' ha dit:—visquéu avuy! si sobran brassos treballarém menos horas—y no ha pensat que aixó, després de ser impossible de lograr en totas las nacions, si fos possible, tampoch adobaría la seva posició per gayre estona.

Més aixó no 'ls ho diuen als trevalladors los caps de certas societats obreras (no volém dir de totas) sino que mantenen la agitació pel profit que 'ls porta, puix mentres ab una ma cobran del crédul obrer, perque vetllan pels seus interessos, cobran ab l' altra dels amos pera que 'l día de la *reventa* continga la corrent al peu de la seva fábbrica.

Al obrer se li predica:—Tot lo que 'ls richs tenen es teu; tot ha sortit de la teva pell gota á gota. La teva suor es la sanch ab que s' engreixan los teus amos!

Y l' obrer pensa:—Es vritat, no m' hi havia parat fins ara!

Y 'ls amos s' apressuran á dar la rahó al obrer y als propagandistas, rebaixant los jornals més de lo que es lley, augmentant las feynas y moltas vegadas, posant als treballadors sota 'l fuet d' un majordom ó un director, que si á má ve

ha sortit de la pols de la terra y que 'ls tracta mes com á bestias, á qui cap consideració es deguda, que com á personas á qui 's deu consideració y respecte.

Aixó sí, en venint lo primer de Maig, tots ells tremolan.

¿Qué no van veure lo que va succehir la primera vegada?

—¡Lo primer de Maig! ¡Lo primer de Maig! aquell es lo día!

Y la gent, ¿en volem d' anar á buscar pá á la fleca y vi á la taberna y assegurar las portas? Semblava s' hagués sentit la trompa del Judici y que tothom fes provisions per emprendre 'l viatge al Vall de Jósafat.

Ja hi som! ho diu lo Calendari! Tanquéu portas.

Las tropas pel carrer, sense municions en las cananas; alló no més per fer planta; lo poble en grupos, las fábbricas tancadas.

—¡Quina gentada! ¿Qué hi há?

—Res; lo poble que va á la Governació á presentar una sollicitut demanant pan y trabajo.

Si arriba á ser viu lo general Zapatero, s' hauria repetit l' escena d' anys enderra:

—«¿Qué pide el pueblo?»—hauria tornat á dir lo General.

—«¡Pan y trabajo!»—hauria dit lo poble, y tothom se n'hauria anat esperansat á casa seva al sentir que ell los deya:

—«Id á vuestras casas, que no os faltarán *trabajos*.»

¡Tan bó y honrat es encara lo poble!

¿Es que nosaltres voldriam que hi haguessen hagut tiros?

En cap manera! A nostre entendre lo poble si te enteniment, sobre tot, després de veurers enganyat tantas vegadas pels seus capitosos, no deu acudir á las armas. Ha de coneixer que no te medis per triunfar. Lo seu entusiasme dura un día, perque 'ls plors de la familia doblegan tota la seva energia y després ho paga potser qui hi té menos culpa.

Lo mateix dihem de las *huelgas*.

Qui te més sopa dos cops, y primer acabarán los diners 'ls mossos que 'ls amos, y lo día que vensuts hagin de tornar á la feyna, se trobaran en posició molt més desfavorable.

¿Qué fer donchs?

A nostre entendre, ni 'ls treballadors, ni 'ls amos, ni 'ls Guberns, per sí sols, poden resoldre 'l conflicte.

Es cosa de que tots hi posin l' espatlla.

Los treballadors deixintse de pensar que *la propietat es un rob*; potser qui 'ls ho predica es propietari; per de moment el que va inventar la frase, Proudhon, ho era. Vegin d' avançar algún diner mentres ne guanyan, no per després fer *huelgas*, sino per tenir una poma per la set, com deyan los nostres avis.

Deixemos de propagandas y aprenguéu de comptes. Ne guanyo quatre, en gasto tres, me 'n sobra un, ¡á la guardiola!

(Aixó no vol dir que no mirin per medis legals d' obtenir milloras.)

Los seus amos son qui més poden arreglar la qüestió, interesantse pera que 'l treballador estiga content de sa casa: «Lo bon amo fa 'l bon mosso», diu lo ditxo, y així serà ara y sempre.

Si 'l treballador trobés en l' amo, no vull pas un pare, basta hi trobés un home considerat que s' interessés per ell, que cuydés de son benestar, l' ajudés en sos treballs y arribant á vellesa, si no s' hagués pogut adelantar un passamentet, l' ajudés ab un xich del molt que á n' ell li sobra, ¿creu ningú que l' obrer pensaria en cremar fábbricas y matar amos? No ho creuin.

L' obrer catalá es amant del treball y d' un cor incapás de fer mal á ningú.

Un exemple valdrá per mil: es històrich.

En certa fábbrica de Barcelona van tenir disputas un treballador y un contramestre per cosas que ells se saben.

—Tens llenga perque ets aquí dintre!

—Lo mateix te diré á defora!

—¡Surt desseguida que vulguis!

—A mitj día. Habent dinat á la Riera de 'n Malla!

Y sens dir res més seguiren la feyna.

A hora de dinar cada hu prengué la pistola que la gent de vapor hi es aficionada, y ab l' arma sota la brusa tiraren cap á la Riera de 'n Malla.

Ja hi son, ja 's troban!

—Digas lo que deyas á la fábbrica!

—Comensa, home, no deyas...

—¡Qué comensa! Ja veurás, allárgat dotze passas.

—Que 't pensas que 'm farás por ab las tevas bravatas. Ja veurás, digas lo que deyas.

—¿Qué digui? lo mateix aquí que á un altre puesto.

—Calla, que passa una dona.

—Ah! Qué calli? Tant se me 'n dona que 'm sentin com que no 'm sentin!

—¿Qué 't pensas que 'm farás abaixar la cara? ¡Ni tú ni ningú!

—Au! acabém, digas lo que has dit á la...

En aquell moment se sent la esquella que 'ls torna á cridar al treball; los dos sorpressos no saben que fer, la obligació 'ls crida.

—¿Qué fem?—diu l' un.

Y l' altre diu:

—Ja veurás deixemho córrer que encara fariam tart á la feyna.

¿Qué 'ls sembla? Donchs com aquets tots los altres, llevat de quatre caps-calents que en lloch hi faltan.

A nostre entendre, la qüestió obrera está arreglada si á tot lo dit s' hi afegeix un Goben de veras, que protegeixi la industria y lo comers, buscantlos nous mercats y fomentant sas milloras.

Ara, si ningú fa 'l que li toca y la fam creix y 'l pá s' apuja y 'ls propagandistas segueixen ensibornant al poble, alashoras no haurém de esperar lo primer de Maig, ni 'l trenta dos de Septiembre pera que 'l poble fassi una Barrabada, sino que 'l día menos pensat 'ns trobarém ab un bat-y-vull-farina ¡que 'l dimoni que ho desempesqui!

GUILLERM SANTÁNGEL.

ADVERTENCIA

Per més que varem declarar desde 'l primer número que nostre objecte era fer estimar Catalunya y satisfacer el desitj del que vol «passar un rato á la setmana llegint »quatre cosetas que agradablement l' ins- »truescan y entretingan, sense omplirli 'l »cap de propagandas ni *d' un color ni d' un »altre*,» sembla que algú vol veure cinch peus al gat.

Declarém, donchs, que encar que, com es de suposar, cada redactor de LA BARRETINA te la seva particular opinió; no obstant, aquesta no será may més que un periódich d' entreteniment honest, axó sí, y deleytable.

Alabaré lo que á son entendre, d' alabar sia, sens mirar si vé ni d' un cantó ni d' un altre, y acceptaré, per estamparho, treballs de qui vulga enviarni, ab firma ó sense, con tal s' avingan á son objecte y propósit, sens pensar que 's fa solidari de las doctrinas que ells en altre banda sustentin.

Si no ho havían entés, ara ja ho saben.

SANFAINA

Lo primer de tot parlém de la lámina. Se refereix á la classe de fer vins que ha establert el Goben á la Moncloa (Madrid.)

Molts ho critican; pero ja se sap que una dobla de quatre no es bona per tothom.

Nosaltres ho alabém y fins hi dediquéu la lámina.

Ja que 'ls vins no tenen sortida, que s' ampliï el pensament del Govern y 's posi una classe d' aquestas de «coupage,» que vol dir de tast, en cada estudi comunal y ¡ja veurán si se'n despatxará de ví!

Los mestres de ball d' Alemania están d' enhorabona: d' aquí en avant podran posar classes ab «Imperial privilegi.»

¡Ves qui ho havia de dir que l' Emperador Guillerme fos tan tabola!

Y que no hi ha més, no, ho es; cantin papers y mentin barbas.

Ha dat una imperial ordre pera que s' estableixin academias militars de ball.

En fí; no hi ha temps que no torni!

El ball de bastons y altres per l' istil, diuen els historiadors, que son records de balls guerrers Ara 's veurán balls guerrers que alguns cops recordarán els balls de bastons.

Potser l' Emperador no ha pensat ab els inconvenients que li portarán aquestas academias en cas de guerra.

Perque figurinse que un general crida: ¡Llaneros al galop! Arr...

¿Qué succehirá? que 's posarán á ballar uns llanseros, y ¡viva la broma!

Més Alemania.

El's cervesers d' aquella nació al veure la competencia que 'ls fa en Bismarck ab la cerveza que á casa seva fabrica, fan córrer la veu que fornan á reanudarse las relaciones d' amistat entre l' Emperador y l' excanciller.

¡El pintar como el querer!

Si fossem amichs particulars del senyor Arcalde, li aconsellariam que no fos tant serio.

Sempre sembla que pensi mal del Govern ó que vinga d' un dol.

Ja no 'ns va agradar l' altre dia que li van anar á oferir la dedicatoria d' una funció de teatro, ¡nada menos que del Principal! y perque la feyan criaturas no la va volguer acceptar.

Home! si la gent lluhida 's diverteix veient com se desgracian moral y físicament una dotzena de criaturas, ¿per qué no hi ha de trobar gust vosté?

Es capás de no assistir á cap dels balls que se celebren quant hi ha una inundació ó un' altre desgracia.

Y el cas es que no sols no vol divertir-se ell, sino que no vol que 'ls altres se diverteixin.

Figurintse quinas ordres tindrán dadas als municipals, que 'l dilluns, á las onze de la nit, un bon home del carrer del Hospital (que devia estar de broma), surt al carrer cridant desaforadament auxili y dihent que un vehí de casa seva l' havia ferit; els municipals hi van correr, com sempre que no hi ha res, y m' agafan aquell pobre home y 'l portan al Juzgado.

'Ns sembla que aixó no sols es massa serietat, sino poca justicia; perque l' home que en aquest temps de fret, dengue, contribucions, poca feyna y Govern conservador, encara está de broma, mes aviat se mereix un premi.

ESCAROLA LITERARIA

LA MIXETA

(Acabament.)

Vingué l' istiu y la senyora Tana comensá á fer los preparatius indispensables pera surtir á fora. No 's cregan que tingués torrel Anava á passar un més á casa una amiga seva, viuda, que estava prop de Vich y cada any la convidava.

Ves la senyora Tana, que quan anava als funerals, en compte d' anar á oferir se quedava la candela, sino havia d' aprofitar una invitació que li estalviava un més seguit lo gasto de la casa! L' únich que li sabia greu eran los diners del viatge.

Fins al últim apuro la Carloteta no va volguer parlar de la Mixeta. Per fi 'l dia d' anarsen, al dematí, s' arriscá á dir:

—Tia, ahont dexarém la Mixeta?

—Ay! ay! No t' ho vaig dir? al carrer.

—No, tia; miri, si vol nos la guardarà la senyora Layeta fins que tornarem.

—Vaya, quina una! no hi vull pas franquetas! Tot sovint me vé á enmatllevar un setrill d' oli y moltas vegadas si no perdés la vergonya demanantli, no me 'l tornaria.

—Be, ves! per guardarnos lo gat!

—No, vaja no 'm vinguis ab gats ni gatas. Si quan tornaré de plassa 'l trobo aquí, jo mateixa 'l portaré á la Seu.

—Pobreta! 's morirá de fam!

—Oy! vaya una desgracia!

—Donchs, jo no ho vull ¡pobreta!—digué la Carloteta ja espurnajantli 'ls ulls.

—No 'm vinguis pas ab plors! Tot lo que passa ja m' ho vaig pensar lo primer dia.

—Ja veu que jo no li demano may res, ni cap vestit, ni res... pero al menos dexim la Mixeta.

—¡Quina vironera se m' ha posat á l' orella! Mira fes lo que vulgas, pero si entornant lo trobo aquí, jo mateixa 'l portaré á la Seu. No estich per mantenir més bestias; ja tenim prous gastos á casa.

Y ab una revolada obrí y tancá la porta, que la pobre Carloteta ni va tenir temps d' obrir la boca pera tornarli resposta.

Entretant la Mixeta anava fregantse ab lo farbalá de la Carloteta y miolant carinyosament, com si comprengués tot lo que passava Per la Carloteta deya—no 'm deixis, no 'm deixis.

—Pobreta! digué la noya,—vina, vina. Ja t' estimo jo, ja! ja t' estimo!—Ves, jo no ho vull que la tirin als Claustres de la Seu. ¿Oy! que 't vols estar ab la Carloteta?

Y 'l gatet carinyosament anava fent—meu! meu!—y pujantli cap á l' espatlla, que per la Carloteta era 'l mateix que si li tornés resposta.

La pobre noya cop de pensar ahont la portaria; á la senyora Layeta no s' hi atrevia pera no disgustar á sa tia que no hi volia franquetas. De cop va pensar ab lo pintor del costat que 's veyia que tenia bon cor. Pero ¿quí li demana? pensava la Carloteta—per una noya no está be demanar un favor á un jove—Y 'l temps passava y la Senyora Tana estava per tornar de plassa...

Instintivament la Carloteta obrí 'l balcó y la Mixeta saltantli de l' espatlla aná á trucar al balcó del Gustavo. que com sempre sortí á obrirla.

La Carloteta contenta, mes dissimulant cri dava:

—Mix!, mix!... ptss... ptss.. vina ¿ahont vas?

En Gustavo aprofitant l' ocasió diu:

—¿Qué no la vol deixar venir avuy?

—Jo si... pero... digué la noya mitj sofocada

—¿Qué hi ha?, digué 'n Gustavo.

—Que ja no podrá venir més,—digué la Carloteta fent un esforç.

Aquestas paraulas semblaren afectar á en Gustavo, que preguntá desseguida ab interés:

—¿Qué 's mudan de pis?

—No, senyor; respón la Carloteta tot singlotant,—sino que demá aném á fora y la Tia vol llensar la Mixeta als Claustres de la Catedral, y allá 's morirá de fam ¡pobre bestioleta!

—No tinga por, Carloteta, jo me la quedaré y quan tornarán si la vol, tornaré á ser seva.

Si en aquell moment li haguessin dit que havia tret la Rifa, no l' haurian feta més contenta.—Quin—¡ay! gracias!—va deixar anar més del fons del cor! Y en Gustavo ¡ab quin goig va veure l' infantil alegría que ab aquell tan senzill oferiment, donava al innocent cor de la Carloteta!

Passá l' istiu y la Carloteta y sa tia tornaren á Barcelona, murmurant dels galls que las despertavan avans d' hora, dels mosquits que 'ls picavan á la nit, de las moscas que las amohinavan de día y de la calor que ni de día ni de nit las dexava; certament ja anyoravan son piset fresch, quiet y net de Barcelona.

Tornadas á casa vingué la qüestió de la Mixeta, posá la noya en jóch tots sos mimos, tot son afecte totas sas llagrimetas; mes la tia fou

inexorable:—Si en Gustavo la vol que se la quedi, pero á casa no vull que hi posi poteta.

La pobre noya s' havia de contentar veientla en l' altre balcó y encara gracias.

Una festa senyalada, aná la Carloteta á mudarse ab lo millor que tenia, puig que s' ho aportava la diada. Tenia la roba de gala en una calaxera vella d' aquellas d' escambell, que 'n diuen de Girona y son de mitj passat sigle; estirá 'l calaix y posantse á correr llensá un xisclet que estamordí á sa tia.

—¿Qué hi ha noya? digué aquesta espantada. —Ay! tia, que á la calaxera hi ha ratas,—digué la Carloteta fugint á tancar-se á la cuyna.

No era pas la senyora Tana dona per ferli por ratas ni las fieras de Mr. Bidel; pero no be senti á sa neboda, un pensament funest li capgirá 'l cervell; punxá son cor y li feu perdre 'ls poch colors de la cara que havia agafat á fora. Corre-gué á la calaxera y llensá un crit d' esglay inexplicable que gelá á la Carloteta.

Prou conegué la noya que no era pas por de ratas la que afectava á sa tia, y axis es que corre-gué á son auxili. Sa tia sense paraula, 's picava l' cap y s' estirava 'ls cabells, mostrant en la má un manyoch de paper ratat que dias avans era tota una riquesa.

Prou hi correren bons metjes, mes la pobre vella no pogué suportar aquell cop fatal y al cap de vuyt dias la duyan al cementiri.

Entre las personas que en aquell pas mostraren sa amistat á la Carloteta, no hi faltava lo pintor de la porta d' enfront. Lo dia que li doná 'l pésame fou lo darrer de sortir; la Carloteta li allargá la má y espurnejantli 'ls ulls digué:

—Gustavo, ja veu si m' quedo sola! ¡Dexim quedar la mixeta!

En Gustavo digué:—Ja sap que es seva, Carloteta; mes un favor vull demanarli...

—Digui,—cuytá á dir la Carloteta.

—Y es,—proseguí en Gustavo,—que 'm prometi que no será may d' un altre.

—¿Qué vol dir?—digué la Carloteta sentint bategar son cor.

—Que voldria que no més fos dels dos!

—Jo també! digué innocent y tendre la pobre Carloteta.

Un any després, en l' antigua esglesia de Santa María del Mar, hi havia al peu d' un sacerdot la gentil parella seguida de vehins que anavan joyosos á casament. Y ara, que han passat ja alguns anys, en una casa gran d' aquell mateix barri de l' Argenteria, adornant la sala de rebre, s' hi veu lo retrato d' en Gustavo y la Carloteta, que 's miran embadalits una noyeta de cabell ros y ulls d' angel, jugant ab la bufona y carinyosa Mixeta.

F. DE P. CAPELLA.

LLIBRE

de totes les coses y de moltes altres més,

(Continuació.)

TAULA DE SOLUCIONS.

- 1.—Ves tú devant d' ells ó d' elles.
- 2.—Dona per tot ahont entris y serás tan ben rebut que fins te sabrá greu.
- 3.—Sigas el metge que la curis, y es probat, puig cada hú mort del metje que 'l cuyda.
- 4.—Sigas manafión, xarrayre, mentider, estafa, miserable y ningú 't podrá veure més que á n' el dimoni.
- 5.—Demana á n' elles que 't prengan lo que tens y á n' ells que no 't dongan res y t' ho concedirán tot.
- 6.—Si 'n tens, tingals y si no 'n tens, no 'n desitjes y serás rich.
- 7.—Apreta, si ell camina; si ell apreta, corra; si ell corra, vola y l' assolirás.
- 8.—Estripa 'l tú primer y es cert.
- 9.—Pélals canó per canó y ho veurás clar.
- 10.—No tingas caxals y es un estalvi que no 'ls ve gayre be á les barres.
- 11.—Mórat quan sigas noy ó axis que nexis.
- 12.—Que 'ls tinga y no 'ls dexi anar y 'ls tindrà.
- 13.—No t' hi vestexis que no hi ha altre remey.

- 15.—No sigas dropo, que no més aquets son los que 's moran, que á n' els desgraciats los matan les ferides, á n' els malalts los metjes.
- 16.—Comet delictes de mort, confessals y morirás confessat.
- 17.—Pósal dos dias ab un notari y girará y regirará á tots costats y fins á tot lo mon.
- 18.—Fes los majors delictes y tindrás los més grans cárrechs.
- 19.—Vesten per turóns y montanyes.
- 20.—Al istiu ves pel sol, al hivern á la fresca, no donguis repós als osos, sufreixeix en tot com rostit; beu aygua, no descansis de nit ni de dia en lo que no 't va ni 't ve, y com aquesta no es vida pera arribar á vell, conseguirás no serho.
- 21.—Tingas barret perdurable y may te 'l treguis; si un altre se te 'l treu fes no més cop de cap y reverencia y si per axó 't diguessin descortés digas que més val ser descortés que calvo.
- 22.—No paguis al advocat ni al procurador ni á n' els escribents que axó es lo que 's pert sempre sens remey y á axó vas condempnat cada día y cada hora; y si pagant als sobredits, tens sentència á favor tens diner en contra y si tens sentència en contra, també. Y adverteix que al comensar la causa els plets son sobre si 'l diner es meu ó teu, y en comensantse ja es sobre que no siga del un ni del altre sino dels que 'ns ajudan á n' els dos.
- 23.—Envia á cercar al metje quan estás bo y donali diners pera que no estigas malalt, puig si li donas 'ls diners quan estás malalt ¿com vols que 't torni la salut que no li dona res y 't tregui la febre que li dona diners?
- 24.—Vesten al llit no més de dies y es probat.
- 25.—Dexa y no cobris, dona, convida, sufreix, pateix, serveix, calla y déxat enganyar.
- 26.—Págali be al escarceller y es probat.

DOLORA

Un tal Rius va morí un dia de pura necessitat, y com parents richs tenia, y amichs de diner sobrat, si aquestos se 'n estranyavan aquells fins se 'n feyan creus, y tots á chor exclamavan:
—Si eran nostres diners seus!

Després de molt alabarlo per sas virtuts y finura varen acordá enterrarlo;
—Parlém de la sepultura! —
—Cal enterro de primera.— digué un.
—Se 'n mereix molt més.—
—Vint capelláns de carrera! y tumba com cap marqués! —
De prompte un va dir: Senyós: per qui de gana ha finat, un enterro sumptuós fora 'l més gran disbarat.—
—Te rahó.—
—Si, si 's considera... —
—Es trist, pero... —
—Axí es la sort —
—¡Bah! enterremlo de tercera be 'n mirat ara ja es mort! —
Axís varen enterrarlo sens acompanyal ningú; y tot solet van colgarlo al sot del fòssar comú.—

J. RIBAS.

ESPECTÁCLES PÚBLICHS

TEATRE ESPANYOL

Continuan las representacions de *Caldereros à vecindad*, tot disputas.
Han fet també la zarzuela *Toros de puntas*, que han divertit molt al públich. Ja se sap, en

veyent que hi ha punxadas el públich ja 's diverteix.

Hi ha hagut toros d'intenció com lo *Se Gasta* y 'l *Sin vela*, que no n' hi ha pas cap de las ganaderias de Carriquiri que 'ls fassi la competencia.

Sin más por hoy, ja he acabat la tasea.

CANOVETAS.

PANORAMA UNIVERSAL

Los espectadores notan que algunas figuras se mouhen.

Si hi ha novetat ho dirém per medi de *última hora*.

KLOSKHA.

Una guerrera que no fa guerrero.

RONDALLAS Y QUENTOS

El quento del embustero

Vetaqui que una vegada era un xicot molt sonso y més mentider que 'n Calsas.

Un dia anavan de camí ab el seu amo y ell que diu:—Nostramo, un dia anant á cassar vaig matar una llebra més grossa que un cavall.

L' amo diu:—¡Bo! ja l' has dita!

Ell que diu:—Us dich que no, nostramo.

Camina que caminarás y l' Amo cop de pensar com lo faria desdir d' aquella mentida.

Vetaqui que com que 'l mosso era tan tonto, l' amo se 'n va pensar una de grossa y li diu:—Toni!

El mosso diu:—¿Qué mana, nostramo?

Diu:—Mira, ara passarém un riu, que tots los mentiders s' hi negan.

En Toni diu:—Massa!

L' amo diu:—Ja ho veurás!

'S tornan á posar á caminar y al cap d' una estoneta 'n Toni que diu:—Nostramo!

Diu:—Mana.

'N Toni diu:—Ara pensava que potser aquella llebra no era tan grossa com un cavall.

L' amo diu:—Donchs, ¿cóm era?

Ell diu:—Com un burret era.

L' amo diu:—Ja l' has dita!

Ell diu:—Us dich que no, nostramo.

Tornan á caminar y vetaqui que axís que va comensar á veure 'l riu lluny, lluny, 'n Toni que diu:—Nostramo.

Diu:—Mana.

'N Toni diu:—Ara pensava que potser aquella llebra no era tan grossa com un burret

L' amo diu:—Donchs, ¿cóm era?

Ell diu:—Com una cabra era.

L' amo diu:—Ja l' has dita!

Ell diu:—Us dich que no, nostramo.

Tornan á caminar y vetaqui que quan se va sentir el soroll de l' aygua, 'n Toni que diu:—Nostramo.

Diu:—Mana.

'N Toni diu:—Ara pensava que potser aquella llebra no era tan grossa com una cabra.

L' amo diu:—Donchs, ¿cóm era?

Diu:—Diu com un gos era.

L' amo diu:—Ja l' has dita.

Ell diu:—Us dich que no, nostramo.

Tornan á caminar y vetaqui que axís que anavan á cridar al barquer pera que 'ls passés á l' altre banda, 'u Toni que diu:—Nostramo.

Diu:—Mana.

'N Toni diu:—Ara pensava que potser aquella llebra no era tan grossa com un gos.

L' amo diu:—Donchs, ¿cóm era?

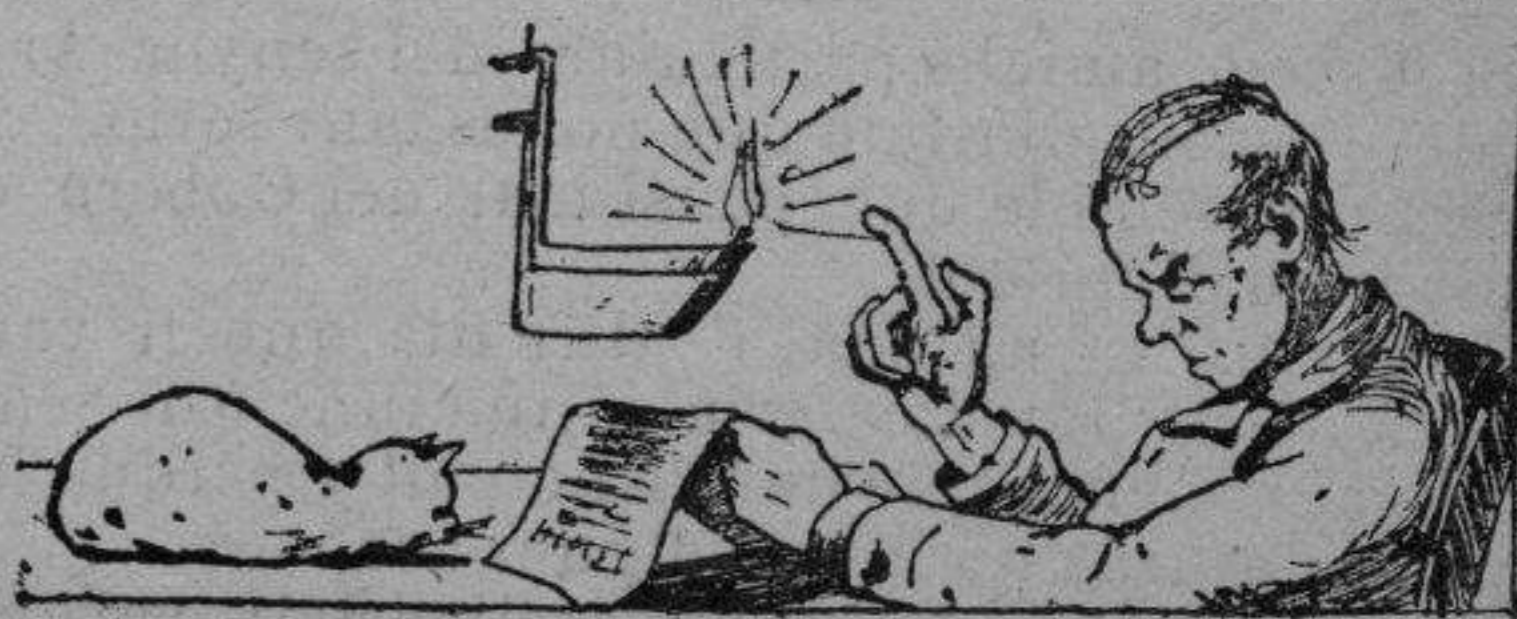
Ell diu:—Com una llebra grossa era.

L' amo diu:—¡Gracias á Deu! home. Vaja, passa sense por ara.

Vetaqui que 'n Toni axís que anava á pujar á la barea, rellisca y ab un xich més cau al aygua. Allavoras l' amo li diu:—Toni, ¿que no era tan grossa?

'N Toni diu:—Nostramo, á dir la veritat, no n' hi morta may cap de llebra!

BLAY DE LA PONA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Una *hú*, dos ne tinch á fora den dos que m' hi vaig tres, dos al entrarhi l' altre día lo tot me vaig embrutá de *hú tres* de la canalla y com me vaig enfadá!

ENDEVINALLAS

Hi ha un home que porta un vestit fet de pedasos, du la barba de carn y te la cara d' os. ¿Qui es?

Quina es una cosa que per mes lluny que la feu anar sempre la teniu sobre?

GEROGLIFICH

— O N · A T | TTTT
— R · A T | TTTT

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSRETAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Ba-rre-ti na*.
- 2.ª ENDEVINALLA.—*Los catufols de la sinia*.
- 3.ª GEROGLIFICH.—*Oros no son bastos*.

ULTIMA HORA

Pera no posarlos en mal-de-cor no volém dar las noticias en aqueix punt rebudas. Sols los dirém pera tranquilisarlos que no tenen importancia.

Imprempta *La Renaixensa*, Xuclá, 13, baixos.